

LBRIS

We know
books

Nina Marcu

Secretele din 5 G

CASSIUS
BOOKS

Cine nu le are? Cine nu le duce? Și cine nu le știe? Uneori, zac ascunse pentru toate eternitățile. Alteori, irump ca apa din gheizer când te aștepți mai puțin. Câteodată, apasă. Și altădată sfârtecă. De multe ori, dor mai ceva ca rana provocată de pumnal.

Secretele... Tainițele... Misterele... Fac parte din noi, fac parte din lume, fac parte din viață. În fond, fac parte din viața așa cum e.

Secretul nu e să nu ai secrete. Orice-ai face și oricare ți-e drumul, le ai. Ci să fii, mereu - ca mâna dreaptă cu mâna stângă - în pace cu ele. Când, la vreun moment dat, vor țâșni, să rămâi, ca un boxer profesionist, în picioare.

Secrete...

Fiecare om are, pentru c-așa e scris pe la hrisoavele și pe la psaltririle vieții - cel puțin! - un secret. Un ascunziș. O durere. O neputință. Un of. Un foc. Un dulap, ori măcar un sertar, cu schelete. Despre care nu vorbește, cel mai adesea, nimănui. Nici sieși, poate, în oglindă, nu-și spune. Le ține pe toate acolo, în adâncurile cele mai adânci ale sufletului. În lăzi care de care mai ferecate. Cu multe, multe lăcate. În tainițe despre care vrea, personal, să uite.

Dar se prea poate să vină o clipă, una singură, nebună, aiurea, altfel decât toate clipele de până la acel moment, care să lase, cum numai ea știe, povestea să curgă. Să iasă la suprafață, să se spună și să se afle.

Căci, nedefinit, neștiut, nebănuit, poveștile se cer împărtășite. Unor oameni care au, la rându-le, alte povești. Sau, nu. Căci, pesemne, există și semeni de-ai noștri care au viața plată, anostă, neînsemnată, plictisitoare. Pentru că, dincolo de tot și de orice, există un timp și un loc pentru întreaga pleiadă de povești nespuse și încarcerate prin sipete. Unele felii de viață sunt scrise cu pixul, altele cu creionul chimic, altele cu cerneluri speciale. În albastru, în verde, în negru. Și, probabil, prin ceruri, unele se scriu cu sânge. Sunt roșii. Și dor. Frig. Apasă.

Se spune că e bine și indicat să-ți faci prăvălie, nu neapărat cu scară, dar în mod sigur și categoric, la loc cu vad, cu dever, cu vedere, cu poziție bună. Căci, dacă e ascunsă, izolată, departe de lume și de, să zic așa, strada principală, o faci zadarnic. Pe ea, pe prăvălia asta. Nu-ți trece nici dracu' pragul. Nu știe nimeni de tine. Nu te bagă nimerica în seamă. Poate doar angajații primăriei, care vin să le plătești taxe pentru loc.

Și pentru locanță. Așa că, mai bine te plimbi prin Dubai – ca divele și ca boierii - de banii ăia cu care vrei să deschizi dugheana.

Eh... Și blocul... Blocul de locuit – dacă n-ai pus bani deoparte de-o casă, de-o vilă, de-un palat, ca alți contemporani - cică, ar fi bine să fie la loc liniștit și cu verdeață. Nu, nu... Nu verdeață de-aia de la - și ca la - poarta și toate cotloanele raiului.

Despre care propăvăduiesc toți popii în cântările lor. Cum se adună mai multe persoane în biserică sau la vreo slujbă ori la vreun parastas, cum locul cu verdeață e scos în față. (Sigur, pentru vreodată, pentru cândva, nu e de lepădat – chiar deloc! - nici verdeața aia... Că e mai bine astfel decât la loc pietros, bolovănos, buruienos ori sec). Ci una, o verdeață, de la iarba și de la copacii unui parc. Sigur, poate să fie și pădure. Dar cu ea e ceva mai greu. Că marile orașe nu au păduri, așa, la orice pas. Codrii Vlăsiei și-au pierdut demult vâna și coroana.

Parc, carevasăzică. E bun și el la blocul omului. Oazele de verdeață au fost și sunt, încă, de importanță capitală. Nu neapărat pentru planul global al lumii, cât pentru confortul fiecăruia dintre locatari.

Dacă se poate, blocul să fie cât mai aproape de parc. Ca să respiri aer curat. Ca să te copleșească ozonul. Ca să vezi iarba cum izbucnește verde dintre betoane. Ca să-ți trimiți copiii singuri în parc, iar tu să fii liniștit în privința lor și a parcului. Ba, dacă se poate să-i urmărești de la balcon, e și mai minunat.

Și, dacă locul e și fără zgomot făcut de cine știe ce măgăoaie, gen tramvai, sirenă de la pompieri, ambulanță, poliție, e și mai bine. Liniștea, de care, de cele mai multe ori, avem nevoie cu toții, e mai mult decât indicată.

Desigur, ca totul să fie perfect când stai la bloc, mai rămâne, ca locatar, să ai noroc la vecini. Să nu fie de-ăia de se flenduresc toată ziua, bună ziua, pe ușa blocului, să nu fie scandalagii ori bețivi, să nu facă paranghelii și chermeze în fiecare seară și nici să nu dea muzica prea tare, de să rupă blocu-n două, de atâția decibeli. Se înțelege că e bine ca nici pleava societății să nu fie cu tine în bloc. Că, deh, nu vrei să vină poliția pe la geamuri și pe la uși, ca să pună lucrurile în ordine. Ferească Dumnezeu, cum ar veni... Dacă sunt specimene de genul celor numite pe la alte blocuri, asta e, ce să facem... Trebuie să stea și oamenii ăștia undeva. Doar să nu fie în blocul tău.

Blocul 5G de pe strada Haz-de-Necaz e unul născut - sau făcut, mă rog, ridicat, construit, înălțat - la moment bun. La moment potrivit. Toate planetele, inclusiv Mercur care mai face pe grozavul și pe nebunul, au fost aliniate cum trebuie, atunci când s-a pus cărămidă peste cărămidă. Sigur, vorba vine cu cărămida, că blocul e făcut, ca atâtea alte surate, din BCA. Și taman după cutremurul din '77, când a căzut, de parcă era făcut din cărți de joc, juma de oraș. Centrul s-a făcut grămezi imense de moloz. Blocurile s-au dus în fundul pământului. Oamenii și-au pierdut viețile sau apropiatăii.

Conducătorul suprem de atunci, prin arhitecții, inginerii și constructorii săi, a zis că imobilul ăsta să reziste la orice alte cataclisme care, inevitabil, vor mai urma, vor tot urma, în timp.

Lasă că, se știe, cutremurul are replici, dar se vedește că, în vremurile de azi, se poate întâmpla orice, oricând, oriunde, cu oricine. Spus pe șleau, blocul să fie trainic, puternic, fixat bine pe fundația lui, în așa fel ca nici vârful de cui să nu intre pe undeva. Să-l bați bine, să dai cu ciocanul în el, să-l zgudui, dar cuiul să nu-și facă loc în zid. C-așa e-n viață. După ce te opărești cu ciorba clocotită pe aragaz, sufli și-n iaurtul de la frigider...

Umblă vorba că pentru blocul 5G de pe strada Haz-de-Necaz s-a ales locul construcției cam pe sistemul pe care a ales Negru Vodă, cu nouă meșteri mari, calfe și zidari, locul pentru Mănăstirea Argeșului. Cea de pomenire, după cum zice legenda. Adică, s-a luat la pas, s-a cernut, s-a-ntrebat, s-a măsurat. Ca blocul să fie... plantat pe teren aprig, solid, bățos, de să nu-l bată nici vânturile, nici uraganele, să aibă parcu-n coastă, să fie aproape de mijloacele de transport, să nu fie singur, ca Daniel Sihastru, în careu, dar nici, cum ar veni, bot în bot cu alte blocuri, de să nu poți să respiri om cu om și tovarăș cu tovarăș. Ba, cică, și trei vrăjitoare, chemate la comitetul de partid ca să-și spună părerea, au confirmat că locul ăsta, unde s-a înălțat blocul, e de la ursitoare ales. Așa! Să fie ce n-a mai fost.

Adică bun, bun, bun rău! Mai ales că, blocul era destinat ofițerilor de armată, de miliție, de securitate. Elite, ce mai, nu prostime de rând... Și se știe că Statul are grijă de elitele sale. Nu le lasă, cum ar veni, la caz de nevoie, cu partea dorsală în baltă.

Așa stând lucrurile, s-a dovedit, da, în timp, că e cel mai bun loc, cel mai bun bloc, cel mai bun orice.